

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odstěpný
závod Praha 4, j. Nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/98
ročník 8

Opět se obnovil volyňský zvyk vzájemně si pomáhat v nouzi.

*Obdarování upřímně děkuje krajanům, kteří přispěli na "Fond šlechtých srdcí".
"Jen tehdy milujeme, když dokonale obětujeme sebe sama". (Sv. Terezie z Lisieux)*

ZPRÁVA

o poskytnutí darů krajanům v postižených oblastech.

Uplnul více jak rok od hrozně živelné pohromy, která postihla zejména severní Moravu, způsobila nedozírné ekonomické škody ve všech odvětvích národního hospodářství a několik desítek lidí to zaplatilo vlastním životem.

Rada rodin v povodňových oblastech přišla o celý svůj majetek a někteří dokonce i o střechu nad hlavou. Již během povodní a bezprostředně po nich začali příbuzní, známi a různé instituce organizovat a poskytovat materiální a finanční pomoc postiženým občanům.

V tu dobu vznikly v regionech SČVP návrhy, aby byla poskytnuta pomoc i našim krajanům. Oficiální písemný návrh přišel nejdříve z regionu Teplice, k němuž se připojily ostatní české regiony. Úřad představení UV SČVP tyto návrhy podpořilo a obrátilo se na severomoravský region o organizaci takové pomoci formou celostátní sbírky a po jejím skončení provést rozdělení finančních prostředků postiženým rodinám (členům).

Výbor severomoravského regionu návrh přivítal, celou akci organizací zabezpečil, sbírku pojmenoval "Fondem šlechtých srdcí" a výzvu zveřejnil ve Zpravodaji.

Již na schůzi členů výboru a důvěrníků, konané dne 13. 12. 1997 byla jmenována pětice členů povodňové komise, složené ze členů, kteří pocházeli z postižených oblastí, ale sami postiženi nebyli. Tím měla být zajištěna objektivnost a spravedlnost při rozhodování o schválení komise.

Pro posouzení vzniklých škod a schvalování finanční pomoci byly přijaty níže uvedené zásady:

- rodiny, které ztratily střechu nad hlavou a muselo jim být poskytnuto náhradní ubytování
- staří a osamělí lidé, sociálně slabé mladé rodiny
- ohrožení škod určit na základě vizuálního posouzení komise, sdělení postižených, ohlady pojišťoven a ostatních institucí
- členové SČVP
- Důvěrníkům bylo uloženo vytipovat

postižené kraje podle schválených zásad a seznam předložit k posouzení výboru ve stanoveném termínu.

Mezitím došla žádost od p. Kubelové Aleny, Víkovic 113, z regionu Šumperk o finanční pomoc pro postižené členy v tamním regionu. Z ostatních regionů Moravy žádné požadavky nedošly. Výbor žádost projednal a schválil. Regionu Šumperk byl zaslán příspěvek, kde bylo uvedeno, za jakých podmínek bude poskytována finanční pomoc a požádáno, aby byl v regionu zvolen stejný postup za účelem objektivního posouzení a určení finanční částky. O výsledku šetření škod zpracovat písemnou zprávu, kterou přednese člen šumperského regionu v povodňové komisi, konané dne 6. 6. 1998 v Suchbátově n. Ohři, nebo do komise zašle žádost písemně, řádně zdůvodněnou. Tak se také stalo.

K 31. 5. 1998 byla na "Fond šlechtých srdcí" částka 44.350 Kč - po odečtení výdajů na cestovné a poštovné 350 Kč zůstalo 44.050 Kč.

Dne 6. 6. 1998 se sešla povodňová komise a projednala obě zprávy o šetření škod u postižených krajanů (viz zápis). Člen výboru regionu Šumperk se k jedné n. nedostavil a p. Kubelová se omluvila. Ze 13 vytipovaných rodin bylo šetření provedeno pouze u dvanácti, poněvadž jeden z krajanů severomoravského regionu se zřekl finanční pomoci ve prospěch ostatních v regionu. Šetřením u pěti rodin v severomoravském regionu a u sedmi v regionu Šumperk bylo konstatováno, že ve všech případech byly dodrženy podmínky stanovené regionálním výborem a bude jim poskytnuta finanční pomoc. Povodňová komise po důkladném rozboru a zhodnocení obou zpráv došla k závěru, že vzniklé škody jsou přibližně stejného rozsahu a pohybují se v rozmezí od 80 do 180.000 Kč.

Na základě objektivního posouzení výše uvedených skutečností se povodňová komise dohodla a schválila stejnou částku pro vytipované postižené rodiny z obou regionů ve výši 3.379 Kč.

K 6. 6. 1998 byla na "Fond šlechtých srdcí" částka 44.050 Kč, která byla rozdělena následovně:

- vzhledem k tomu, že 7 členů v šumperském regionu již obdrželo finanční částku po 500 Kč ze sbírky v regionu, byla jim o vyplacenou částku snížena finanční pomoc.
- Naopak povodněmi postiženými pěti rodinám v regionu severomoravském

byla finanční výpomoc o tuto částku zvýšena.

Podle výše provedeného propočtu postižení členové z regionu Severní Moravy a Slezska obdrželi finanční částku 20.250 Kč a v regionu Šumperk 23.800 Kč.

Finanční dary jednotlivým členům severomoravského regionu byly zaslány složenkou přímo na jejich adresy. Šumperskému regionu byla celá částka zaslána na adresu p. Kubelové Aleny (jak bylo s ní dohodnuto telefonicky) s tím, že výbor finanční dary rozdělí. Náklady na poštovné byly odečteny ze zasláných darů.

Šumperskému regionu byl zaslán zápis ze schůze povodňové komise, kde bylo určeno, aby o předání finančního daru byl pořízen seznam, včetně podpisů o převzetí a zaslán severomoravskému regionu na jméno doktora Vladimíra Samece.

Jménem obdarovaných krajanů a členů povodňové komise děkujeme všem, kteří přispěli finančními dary na "Fond šlechtých srdcí".

I když poskytnutá pomoc nebyla velká, spíše symbolická, a podle připomínek některých krajanů přišla opožděně, předstíhání nás jiné instituce, máme za to, že sbírka splnila naše poslání.

Věřte, že členové povodňové komise při šetření škod byli často dojatí za věřej díky od postižených členů za to, že SČVP na ně nezapomnělo.

Opět se obnovil volyňský zvyk vzájemně si pomáhat v nouzi a tím se potvrdila dlouholetá tradice - solidarita a soucit s postiženými.

Finanční pomoc obdrželi: Bažovská Stanislava, Na břehu 25 Krnov, Bílek Jaroslav, Víkovic 33, Blechová Lenora, Na soutoku 144, Rapotín, Miller Miroslav, Na výsluní 552, Rapotín, Kašpárková Lenka, Na výsluní 303, Rapotín, Kajzler Josef, Voďárenská 1a, Opava, Najman Bohuslav, Na soutoku 140, Rapotín, Strýja Václav, Dobrovského 5, Krnov, Skalčová Jiřina, Loučků 178 u Oder, Šefl Antonín, Rapotín 281, Volf Boris, Loučků n. Desnou 141, Vendolíková Stanislava, Brantice 1, Krnov.

Za povodňovou komisi:

Dr. Vladimír Samec

Den Republiky 1944 na Dukle

Toho dne bylo typické "dukelské" počasí. Dopoledne se příslušníci Zdravotnického

praporu 1. brigády shromáždili na nádvoří kláštera, ve kterém jsme měli náš spítál. Mrholilo, bylo hrozné bláto a děsná, vitavira žma. Československá vlajka vlála na stožáru, někdo přečetl rozkaz velitele Šturu, pro slovo velitele praporu, rozkaz byla naše hymna. To byli oficiální část oslav svátosti Republiky. Oběd nebyl světečn, kousek masa z konzervy, uvařené sušené brambory, které se nedaly jíst, a to bylo vše.

Ale po obědě přišel na oddělení ležících raněných náš velitel MUDr. Engl a s ošetřujícími lékařem prohlédl chorobopis, aby zjistil, v jakém stavu jsou ranění. Byly jsme upozorněny na to, že k nám přijdou hudebníci Vláda Nejedlého a že budou pro raněné koncertovat. Důkladně jsme zabrali raněné do přikrývek a otevřeli všechny okna, aby chlapci dobře slyšeli. Vítek uspořádal koncert pro raněné, a hlavně pro ty těžce raněné. Hudebníci se rozestavili ve stodele a ležce ranění obsadili každé vojné místo kousek. Obcházel jsem od jednoho raněného ke druhému a sledoval, zda není někdo špatně, nebo zda hudební nepříjemně na jejich zraněnostech.

Hráli Smetanovu „Mou vlast“. Pochybují, že někteří z těch chlapců někdy tuto symfonickou skladbu slyšeli. Byli to většinou naši Volynští. U nás na venkově neměli příležitost navštívit koncerty, leda je poslouchat z rádia. A tak, když jsem procházel mezi prýnými, sledoval jsem jejich tváře s údivem. Byli to krásné hudebníky tak zaplácánými, že nevěnovali, když jsem některého z těch důkladněji přikryl nebo pohladil po vlasech. Myšlenkami byli u svých domů, u své ženy, dětí, rodičů.

Na ten frontový koncert nikdy nezapomenu. A ti, kteří se ho zúčastnili, také ne.

Už jednou předtím, před několika dny, byla Vítkova hudba u nás. To byl jiný případ, pro nás „Medsanbát“ tragický.

Náš velitel jednoho večera dostal telefonický příkaz, aby poslal sanitku pro raněné, že jdou do městečka útulna. Na to jsme se všichni jela sanitka s řidičem Nurkivem a dvěma ošetřovateli, Nurkima, jak jsme mu říkali, byl asi osmnáctiletý Kazach. Měl jsem lámanou ruštinu a měli jsme ho všichni rádi. Poručil volal opět velitel praporu, a to už velmi rozčilen, proč nepřišla sanitka, že tam ranění čekají. Vyhržoval, že to ohlásí na velitelství brigády jako nesplnění rozkazu. To už nám bylo zřejmé, že se muselo stát něco zlého. Byla poslána další sanitka a jel s ní i dr. Král. Po příjezdu na jámu od protitankových min, kotlíků a nakonec i kousky těl. Chlapci si zřejmě chvěli při čekání uvařit pro zahrát žák. Rozdělali ohýnek, netušili, že pod ním je protitanková mina. Odpovědně přivedli těla na nádvoří a já jsem viděla, jak zrovna vykládali dlouhou, štíhlou Nurkivovu ruku. Vše jsem viděl nechtě. Pohřbeni byli na zahradě kláštera, pod okny našeho spítálu v Posádce Jaslička. Při jejich pohřbu hrála hudba Vláda Nejedlého.

Dlouho jsme se nemohli smířit se ztrátou našich kamarádů, tak jako jsme těžko snášeli úmrtí každého našeho raněného. Všeobecné mínění je, že jsme byli na umírání raněných zvyklí. Je to těžký omyl. Naše nervy to vydržely snad jen proto, že jsme byli tenkrát tak velmi mladí.

Irena Smidová-Malinská

Armádní generál Sergej Jan Ingr a volynští Češi.

Se zájmem jsem přečetl knihu „Armádní generál Sergej Jan Ingr“ autora Ing. Gustava Svobody. Je to kniha, která vychází z pramenů a literatury, zabývající se tímto významným vojáčkem Čs. armády v I. a II. světové válce.

Plně s autorem souhlasím, že jde o čestného a vlasteneckého vojáka, který se výrazně podílel na obnově samostatnosti vlasti. Jako ministr národní obrany exklivě vládl v Anglii

vyvinul obrovské úsilí při budování čs. zahraničních vojsk na Středním východě, Francii, Anglii a Itálii. Pokud jde o Sovětský svaz, neměl v úmyslu vybudovat silnou čs. armádu i na východě. Bylo to jednak z malých osobních kontaktů s orgány tohoto státu a jednak z politických důvodů, aby eliminoval pozdější možný vliv na dění ve vlasti.

Armádní generál Ingr byl voják, který dělal čest důstojníkem sboru čs. armády první republiky a jako ministr národní obrany vyvinul maximální úsilí, aby zahraniční armáda navazovala na tradice předmnichovské čs. armády. Ve své činnosti se plně řídil předpisy a řády armády budované v mírových podmínkách a poněkud podcenil zvláštní válečné podmínky, ve kterých vyšší velitelé v poli museli řešit situace, někdy i v rozporu s mírovými předpisy.

K obsahu knihy mám dvě připomínky.

První nesuslhuje je k autorovu hodnocení činnosti velitele 1. čs. armádního sboru generála Ludvíka Svobody. Generál Svoboda buď byl čs. ozbrojené síly ve specifických podmínkách, které nemohl znát a které nebral ani v úvahu ministr národní obrany sídící v Anglii. Generál Svoboda nemohl souhlasit s vybudováním symbolické čs. jednotky, která by byla nasazena do bojů až na československém území. Nemohl souhlasit s jím, že do řad čs. armády na východě se hlásilo stále více čs. občanů a zvláště Čechů, žijících v těchto oblastech. Nemohl souhlasit i proto, že na východě probíhaly rozsáhlé boje s nacistickými vojsky a čs. armáda nemohla zůstat v tylu a čekat, až bude vybojována cesta k hranicím Československa. Generál Svoboda také musel brát ohled na vojenskou a politickou situaci Sovětského svazu, státu, kde byla čs. východní armáda budována.

Generál Svoboda jsem znal jako velitele sboru. Obdivoval jsem ho jako velmi statečného a schopného velitele a vojáka. Stejný vztah k němu měl i prostí vojáci. Jeden případ z mnoha, který potvrdí můj vztah k veliteli sboru. Při odtařování přechodu horským územím, bylo bráno více 3. žen. rota 1. čs. žen. sboru vojáci dostali rozkaz, aby se vrátili na práci od osady Bjačovce. Přijezd pohorby byl znečištěn toaletním znečištěním silnice v serpentínách a silnice vedoucí podél skal. Přechod pohorby byl současně zaminován protitankovými a protipěchotními minami. Generál Svoboda se svým štábem nečekal, až bude volná silnice, a vyrazil pěšky za postupujícími vojsky. Při dosažení prostoru práce ženijní roty jsem určil drobnou ženistku s posílenou ochrannou velitele sboru a jeho štábu. Byl jsem nesporně překvapen, jak moji vojáci, většinou volynští Češi, proslavovali pěšinku sněhem, aby velitel sboru nešlápl na protipěchotní minu. Toto sebeobětování nemohl naráditi žádný velitel, a svědčilo to o lásce vojáků ke svému veliteli.

Jako frontový voják a velitel nemohu souhlasit s hodnocením volynských Čechů, že „sympatizovali s Němci“. Je mým čestným historickým závěrem, a svědčí o naprosté neznalosti podílu volynských Čechů a jejich bojů v I. a II. světové válce za svobodu Československa. Pravda je, že volynští Češi byli rádi, že oblasti kdysi patřící Polsku musí opustit orgány a represivní složky sovětského státu. Rádi již proto, že část těchto Čechů měla být deportována na Sibiř, dokonce na některých nádražích byly již přistaveny vlakové soupravy nákladních krytých vagonů.

Zná autor osudy vypálených českých obcí Čechů Malin a Michna Sergejevka v západní části Volyně? Německými kármými oddíly bylo jen v Českém Malíně zažito upáleno 374 osob, včetně dětí mladších 14 let, včetně batolat a kojenců. Ženy a děti byly nahány do stodol a objektů přimo v Č. Malíně a tam upáleny. Kdo se pokusil vyhnout z hořících stodol, byl namště zastřelen, včetně malých dětí.

V budovách vedlejších Ukrajinského Malína byli stejným způsobem zavražděni muži a chlapi. A to je jen špička ledovce, která zavalila Volyn. Mohli proto volynští Češi sympatizovat s Němci?

Je pravda, že v průběhu krátké doby nastoupilo do čs. armády 1000 volynských mužů? Ale po příchodu 1. čs. brigády na Volyně se masově, dobrovolně přihlásilo téměř 11.000 mužů a žen, chlapců a dívek, z nichž někteří byli mladší 16ti let. Mnozí se překonávali, aby se dostali co nejdříve k odvodní komisi, která v té době byla v městě Rovně.

Masový vstup těchto dobrovolníků a často celých rodin umožnil zřízení 1. čs. armádního sboru. Vydán z 16.000 příslušníků sboru bylo téměř 11.000 volynských Čechů. Masový, dobrovolný nástup volynských Čechů do čs. zahraniční armády byl motivován hlubokou láskou k vlasti a vlastenctvím.

Proto věta „sympatizovali s Němci“ je nejenom historická nepravda, ale hluboce se dotkla citů volynských Čechů a určí památku těch, kteří padli nebo byli zmrazeni v bojích za svobodu Československa.

Doporučuji autorovi, aby se spojil s celostátním výborem Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, kteří sídlí v Praze, a přečetl si vydané knihy včetně historie o volynských Čechích a jejich podílu v bojích za svobodu vlasti.

Čekáváme, že autor vhodným způsobem uveřejní pravdu v kauze o volynských Čechích a hlavně elimine nepravdy, které jsou v jeho knize „Armádní generál Sergej Jan Ingr“ uvedeny.

Miroslav Novák

Malinským obětem

My, Kupičovi, s velkým zájmem sledujeme aktivitu krajanů při Máně Pánků a jejich spolupracovníků, spojené s výstavbou důstojné památky malinských mučedníků. Památku bude zároveň připomínkou, že na Volyni žili Češi.

Kupičovi si také prožil své, i když to v žádném případě nemůže snovrdat s malinskou tragédií. Vím však, co je utrpení, a připomínám si to zvláště nyní, v období 50. výročí nesmyslných bratrovražedných bojů na Volyni. Jsme z české obce, kde banderovci zlikvidovali pravděpodobně největší počet Čechů. Jejich ozbrojenému útoku jsme odolávali dvakrát. Pozнали jsme i několikrát bombardování německých letadel a každodenní dělostřelecké ostřelování. V důsledku dlouhotrvajících bojů jsme museli na několik měsíců opustit své domovy. Evakuace probíhala bez pomoci, odjížděl si každý, jak mohl.

V roce 1942 jsme byli svědky barbarského a bestialního vyvražďení židovských spoluobčanů německými fašisty a jejich ukrajinskými pomáhači. Zabránili jsme tomu nemohli, ale tím, kterým se podařilo uprchnout, jsme pomáhali své bylo v našich sídích a možnostech. Jako svědci tragického konce kupičovských židů odmítáme jakékoli antisemitské bláboly, které se objevují v některých publikacích a poškozují pověst naší republiky.

Odmítáme jakékoli násilí z rasových, národnostních či náboženských důvodů, a proto jsme na svém pravidelném setkání, na návrh krajanů Lidušky Příkaldové dohodli, že na akci Malinský pomník věnujeme 3.000 Kč.

Krajané z Kupičova

Zpráva, která potěší...

Všem, kteří tento list osloví, sdělujeme: Na základě prozkoumání celoživotního úsilí jmenovaného v poznávání dějin volynských Čechů, jeho snahy o uchování kulturního dědictví této menšiny pro budoucí vedení Amerického institutu pro umění a vědu, na základě doporučení své fakulty, uděluje Mikuláš Šeretukovi, který splnil všechny

požadavky, titul doktor honoris causa v tomto aplovačnickém kulturním umění spolu se všemi potacmi, právy a privilegii, patřícími k tomuto ocenění. Na důkaz toho jsme na tento list přiložili razítko, kde své podpisy a uvedli datum udělení - osmého května roku tisíciletého devátého devadesátého osmého.

American Institute of Applied Cultural Arts
Kosilovskému rodokvnu (nar. 16. 6. 1916)
vedoucímu buřty české ilegální organizace v
Kosilovské, příslušník 2. parašutistické brigády,
který v jejích řadách bojoval až do třetého konce
autorovi rukopis kroniky Kosilovské, které stále
čeká na vydání, autorovi článku z volynského
tématiku k udělení této pocty upřímně blahopřeji
Vladimír Škár a Jiří Hofman.

Vedení SCVP spolu s redakcí Zpravodaje se k této
gratulaci s velkou radostí připojuje.

Setkání po 120 letech.

Ano, zážitky se dějí. Běh již odpovídá
modlitbám Před časem, jsem prostřednictvím
Zpravodaje začal pátrat po rodině volynských
Weissgarberů, kteří se před 120 lety
vystěhovali z Čenice v Čechách.

"Hledají vás po celém světě", oznamoval
vzrušená jedna z Vašich pozorných čtenářek,
přinášející mi články Ludmily Větrové, roz.
Vajskobrové z Olšanský. Ludmila mi
napsala. Též p. Suchánek, olšanský rodník.
Díky jeho krátké historii české vesničky
Olšanský na Volyni jsem se dověděl čas
historie mé rodiny. V září 1998 jsem jela opět z
Kanady na návštěvu do Čech a se sestřenicí
Ludmilou jsem se setkala. Pozvala jsem se do
Klášteře na kafe, ale o tom nebylo ani řeči,
Lidka s manželé připravili hostinu a postel
a svd srdce.

Nad fotografiemi Lidučinu otce, jehož rysy
připomínaly mou babičku a praradce, na nás
zavazuly vzpomínky a pokoj těch, co už
emigrovali na věčnost. Mluvil jsem o tom, že
my, emigranti, máme 2 domovy a přece žádný,
protože ten druhý nám bude napořád scházet.

V myšlenkách jsem procházela olšanskou
zahradkou s dědečkem Petrem, který nosil
Lidunku na rukou a nazýval ji "svou malou
lilii". V duchu jsem nakoukla do uhledné
chaloupky, kde zrovna maminka nametala
české buchty do horkého medu s máslem a
zapékala pospané perem. A byla tam i
babička, jakpak, ta přece nemohla chybět, ta
brávrna Lidunku v neděli do vsi po
návštěvách... Pak zazněly vzpomínky hrůzné
- kolektivizace, lidé posláni na Sibír, fojky strýců
v uniformách sovětských vojáků, příběhy o
hladu, strachu a bandedech. O dobřím
židovském lékaři, který si s tím musel vykopat
hrob, o Čechce prované za Žida, jež marně
prosila o smůlno... Co vše se vejde do
jednoho života! Většina mých příbuzných přij
ty hrůzy přežila. Chvala Pánu! Poprvé po
15ti letech jsem si našla sklénku na jejich
počet a na návraty!

Ludmile jsem přivezla 12 let starou whisky,
1 rok za každých deset, co byly naše rodiny
rozděleny. Doufám, že ji otevře o Vánocích!
V té době já - na naší farmě v kanadské skoro
divočině - až vyjde první štědrovečerní
hvězda, nebudu na stůl klást tradiční kanadské
franktate, ale české buchty v medu a másle
s sypané perem... A budu myslet na Ježíška,
že jen co se narodí, už musel emigrovat, neboť
vláde usiloval o jeho život. Tož jeho rodiče
emigrovali do Egypta. Repatriovali do vlasti,
až nebezpečí pominulo. Když On, Syn Boží,
začal vykládat Otcevo slovo jinak než předáci
jeho vlastního národa, byl jím zrušen a
pomocí vykonstruovaného politického procesu
byl odsouzen pravomocí cizince - finského
guvernéra - na smrt. Byl ukřižován, zemřel,
pohřben, byl vstal z mrtvých, vstoupil na
nebesa a otevřel brány království nebeského
pro nás. Všichni tam můžeme emigrovat.
Podmínkou není ani znalost jazyka, ani
příslušnost k církvi, ani občanství obou

rodiců. Jen abychom v Nj, v Ježíše - věřili a
uznali Ho za našeho Krále.

Děkuji Zpravodaji za to, že mi umožnil
setkání, a všem Volynským přeju za svitu
Aurory Borealis Požehnané Vánoce a hodně
štěstí v roce 1999!

Astride Wenigerová - Noga

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Litoměřice

Setkání krajanů u příležitosti svatočeského
posvícení v Litoměřicích se konalo 25. 9. 1998
již osmý rok po založení SCVP, a proto zde
bude následovat jen kratší zpráva o této milé
akci.

Organizační záležitosti včetně pozváněk,
pečení koláčků a všeho, co je nezbytné pro
uskutečnění takové akce, jsou dobře známé
svou náročností i v ostatních regionech, takže je
nutné jen organizátorům ze srdce poděkovat za
to milé chvíli dnešního života.

Do Klubu důstojníků kasáren pod Radobýlem
se dostavilo toho dne kolem 80 krajanů.
Pozvání přijali i hosté z Prahy - předseda SCVP
prof. M. Dr. V. Dufek s manželkou, vedoucí
regionu J. Rychnář, zástupce regionu
prof. J. Rychnář, zástupce voj. posádky
gen. plk. Procházka - náš velký přítel, díky
kterému máme i do budoucna zajištěno
propojování těchto prostor v Klubu.

Jako vždy byl sál pěkně upraven, na stolech se
pestřily vázičky s živými květinami, tácky
návšené koláčky a nejružnější domácí
cukrovinky.

Po divodní a uvítací proceduře vedoucí regionu
krajan J. Kozák předal slovo krajanům M.
Nováková a prof. Dufkovi, kteří ve svých
vzpomínkových příspěvcích dotvrdili ty
posvícenské představy, kdy bývalo tak pěkné.

Paní Marie Pánková při této příležitosti
poskytla správné informace o incidentu v bytě
České Malině při odhalování pomníku na
českém hřbitově.

gen. plk. Procházka též více pozdravil naše
setkání a projevil velké uznání naší organizaci a
pochopení našich krajanových potřeb.

Po obědě následovala volná zábava, za
přispění hudební produkce. Na klavýrový
přístroj hrál a zpíval k poslechu i tanci mladý
nadrán interpret naše známé české písničky tak
pěkně, že strčil ke společnému zpěvu snad
všechny přítomné v sále. Radost z takové
vácné nálady vyjadřoval i tanec, kdy přestalo
být důležité, aby tancila žena s mužem, ale
stejně příjemné si zatančili i ženy spolu, hlavně
že pociťovaly stejnou radost z krásných melodií
i usmějícího rytmu.

Zde si dovoluji na závěr malý povzdech. Jaká
škoda, že nelze v tom odškodňovaném
případě odškodnit nás také za staré nohy, a když
už, tak proč ne za naše celé stáří "já"? V tom
bych spatřovala nějaký přínos. Aspoň bychom si
mohli nezříditě restitucemi majetkovými
prospěch častěji žánovat.

Ale i tak, bez pomníků těch výše uvedených
krejčerských pošlostí, posvícení bude vždy
milou krajanovou akcí. V. Suchopřevost

Region Litoměřice

27. 10. 1998 se konalo v prostorách Okresního
úřadu Litoměřice slavnostní shromáždění, které
uspořádali OV ČSBS spolu se Sdružením ČVP
regionu Litoměřice k účasti slavného dne - 28.
října 1918 při příležitosti 80. výročí a
zároveň 54. výročí bojů v Karpatách naši
zahranční armády na východě a bojů u
Dunkurke naši zahraniční armády na západě.
Za účasti kolem 100 osob začal v 10.00 hod.
slavnostní program nástupem čestné vojenské
stráže, která do důstojně připraveného
prostedí přinášela naši státní českou vlajku.
Po uvěření čestných hostů - zástupců
Okresního úřadu, Městského úřadu, zástupců
police, zástupců armády, a ostatních
přítomných byla uctěna památka obětí obou
světových válek povstáním a státní hymnou.

Potom následoval projev k oslavováním
vítězů, který přednesl plk. v. v. Miroslav
Novák. vedoucí historické skupiny regionu. V
odborně zpracovaném výběru událostí v tom
širokém historickém záběru obou válek ožil
znovů vědomostí, na které nelze nikdy
zapomenout a které by měly proniknout do
vědomí všech mladších generací, aby ty
desítky miliónů obětí na životech a
nepředstavitelné lidské strádání proto, aby
narodil a aby bylo zdoláno zlo fašismu
nezapadl postupně jen do suchých učeb-
nicových stáří, ale bylo živým poučením a
varováním.

Dále předseda OV ČSBS a ČSOZ pluk. v. v.
Václav Kuchynka předal vyznamenání osvob-
notením v okrese Litoměřice: "ČSBS uděluje
čestné uznání za obtavování práci pro republiku
a pro ČSBS" a "Čestné medaile ČSBS za
dlouhodobou a záslužnou práci pro ČSBS". Dále
Pamětní listy udělila armáda České republiky
při příležitosti 60. výročí všeobecné mobilizace
Čs. armády v roce 1938 zasloužilým
veteránům války a aktivistům ČSBS. Po tomto
aktu se čestná vojenská stráž vzdělala a
slavnost pokračovala kulturním programem,
který s příkladnou pečlivostí připravil ředitel
hudební školy v Litoměřicích pan Novák.

Je vždy potěšující vědomí, že mladé, ještě
tvárné dušičky školáků nejsou ponechány
svolnému vývoji, který tak často sklouzává
do pohodlného, rozmařilého způsobu života,
kdy nenaplněné neomezené nároky vedou k
sebezničujícím prostředkům drog, hazardních
her apod.

V programu mladých jsme tedy nejprve
vyslechli trio dvěatek na zobcové flétny,
potom učitel školy přednesl báseň Jana Nerudy
"Jen dál", následovala jemná skladba
kytarky, potom duo na přímě flétny a
pokračovalo písmo dvou literárních interpretů
"Pohled na události, jak je viděl T. G.
Masaryk". Program ukončili tři mladí houslisté
náročno komorní skladbou.

Byl to velmi pěkný umělecký zážitek a byl
odměněn bohatým potleskem i krásnou kyticí,
věnovanou vychovateli.

Závěrem slavnostního programu promluvil
zástupce přednosty OÚ Josefa Pola, který
pozdřvil a vysoce ocenil přínos našeho
vzpomínkového slavnostního shromáždění.

Program ukončil plk. v. v. Miroslav Novák
poděkováním všem za účast a přáním pevného
zdraví. Zapsala V. Suchopřevost

Region Litoměřice

OZNÁMENÍ

Dne 16. 10. 1998 odešla z našich řad navždy
obdivuhodná žena - paní Jirina Zarečská, roz.
Suchá z Křahynině u Lucka na Volyni ve
věku nedožitých 73 let.

Její jméno je dobře známo především všem
volynským krajanům jako autorky té tak
přátelsky laděné sbírky povídek pod názvem
"Sál volynské země" a četných článků v mnoha
různých časopisech.

Byla velice nadanou vypravěčkou s výbornou
pamětí a schopností vrátit se do nejméně
pohutné lidských srdcí i duší, a proto dovedla
tak mistrně zachytit mnohé životní humorné i
vázné potřeby krajanů i své vlastní.

Jirinka milovala život ve všech jeho
přirozených krásách, válku a utrpení
nemánila. Proto se na jaře roku 1944
přihlásila do Svobodové armády, aby ve
zdravotním pluku pomáhala utrpení mřít, a
tomuto cíli zasvětila i celý svůj další život po
všech, neboť zůstala sloužit trpícím v
nemocnici.

Bylo by možné mnohé o kladech jejího
milujícího srdce hovořit, ale jak už to bývá,
život se nám nezdá vždy ve svých projevech
spravedlivým. Jirinka měla poslední léta
mnoho zdravotních problémů, ale jak byla
stále plna touhy šít jen do dobrohu nálad,
zmínávala se občas i o svém nelehkém
zdravotním stavu s humorem, bezesporu však

i s velkým sebezapřením, neboť dokonale zmítala představu přátel o skutečném stavu, takže jej náhlý smrt byl pro nás velkým překvapením a lítostí.

Utěchou snad nám budí jen to, že zemřela pokojně, v klidném nočním spánku, bez nejméně zjevných známek bolesti, jak si sdělila její mluvilci ji vnučka Romana.

Vzdáváme čest a úctu její světlé památce!

Za region Litoměřice V. Suchopřelov

Region Teplice

Za JUDr. Alexandrem Nagem

Dne 6. října t. r. jsme se v Ústí n. Labem naposledy rozloučili s výraznou osobností naší krajské komunity - JUDr. Alexandrem Nagem.

Byl příslušníkem 1. čs. armádního sboru v SSSR. Od června 1945 vykonával funkci pomocníka náčelníka štábu zvláštní vojenské skupiny 2272 "Zatec", později vedoucího kanceláře a tajemníka Svazu Čechů z Volyně. Při zaměstnání vystudoval právníkovu fakultu a působil až do své smrti jako krajský soudce v Ústí n. Labem. Byl nejstarším aktivním soudcem v České republice. Po určitou dobu byl členem ÚV ČSBS v Praze. Zemřel náhle 30. září ve věku 80 let.

Vždy a ochotně poskytoval radu i pomoc všem našim krajanům, kteří se na něho s důvěrou obraceli. A nebylo jich málo. Proto na něj budeme s vděčností vzpomínat.

Jaroslav Chudoba, bývalý předseda Svazu Čechů z Volyně

Region Cheb

Havelské posvícení - tradice českých vesnic

Náš chebský region je pořád již po páté. Na prvních byla menší účast, ale postupně se posvícení členům i přátelům líbilo a přicházeli další. Ted je ale takový zájem, že nestátí židé. Násladu při těchto setkáních dává hudební trio Rosti Odrščila (rodák z Chomutova).

Již od rána ženy připravují chlebičky a přinášejí koláče, cukroví a další dobrotu. Také několik dětí, které potobu dražíme na dětské činnosti regionu. Koláčů a dobrot jsou plné štíty. Při odchodu dostávají účastníci posvícení výslužku, jak bývalo staročeským zvykem.

Letos nás navštívili předseda našeho republikového Sdružení pan profesor Vladimír Dufek s chotí a Ing. Jiří Hofman. Panu předsedovi se líbila tak velká úcta a řekl, že když tu vidí tolik mladých tváří, přesvědčuje ho to o tom, že naše Sdružení má své pokračovatele. Oba návštěvníci hovořili o vydávání knih, ale hlavně oblíbeného časopisu Zpravodaje, dálejšího dílu našich Volýnských dějin a o jiných publikacích, které zviditelňují naši menšinu pro příští generace. Musím poděkovat jim, i dalším hostům, kteří nás navštívili z Prahy, Plzně, Příbrami, Rakovníka, Loun a Karlových Varů. Bylo jich dost ze Sofievy, Smolárny, Vrbí, Vólkova a z našich vesniček na Volyni.

Připomněli jsme si i čtyři významná výročí v tomto roce. Za prvé 130 let od emigrace Čechů na Volyn, které z vlasti vyhnálo nedostatek půdy, kteru tam potom a krvi dobývali.

Další bylo 55. výročí vyhlášení Českého Malina na volyní fašisty. Otištěnou fotografii nového památníku, na který přispívali Volýnští z celé republiky, postaveného letos, obdrželi účastníci na památku, že na naše mučnický nezapomínáme. Dále tu bylo

vyročí 80 let od vzniku Československé republiky a 50. výročí úmrtí prezidenta Dr. Edvarda Beneše, který se významně podílel na našem návratu (reemigraci) po válce v roce 1947 zpět do vlasti - do našeho domova. On uznával, jakým důlem jsme přispěli ve válce životy a krví za znovuzrození našeho státu. My, kteří jsme žili v cizině, kde se střídaly režimy a byli jsme jako psanci, si vlasti vážíme nejvíc.

Vrátili se sedláci, kterým půda přišla k srdci, než výrok našich otců zněl: "nejlepší fmeles je od meze k mezi", ale jaké zklamání přišlo po násilné kolektivizaci. Za čtyřicet let totalitního režimu jsme zhlostejně, mladí utekli do měst a stopy, které to na nás zanechalo, bude napravovat několik generací. Nedávame vinu vládním, vždyť jaci jsme my, také máme vlády.

Dalším programem bylo připomenout kulatá a pílkatá jubilea našich členů, jimž jsme popřáli přípitkem - mnoha let!

Potom se už jen vzpomínalo na mládí, zpívalo a tančilo.

Věříme, dá-li Bůh zdraví, že se sejdem zase za rok.

Lída Máčová-Prošková

NAŠÍ JUBILANTI

Maškov

Naše neúnávná pracovnice na roli krajské Slávnika Žáková v říjnu oslavila významné životní jubileum - my, Kupičovi, ať k tomu pejeame, aby stále měla tolik elánu, životního optimismu a samozřejmě pevné zdraví.

Václav Kytl

Mariánské Lázně

Krajská Růžena Kučerová oslavila 5. 11. 70. narozeniny.

Dále pi Evžen Šivicová oslavi 30. 11. devadesáté narozeniny!

Upřímně blahopřeje za region E. Pecová

Moravský Krumlov

Pi. Alžběta Šimková roz. Maryšková z Hajeky venec Vlasatice, oslaví 22. 12. 75 let.

Upřímně blahopřeje vedení regionu.

Všem jubilantům přejeame zdraví, životní pohodu a optimismus - redakce

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Mor. Krumlov

Dne 22. srpna tragicky zemřela pi Antonie Vařková, roz. Roblová z Hajeky bytem Branšovice. Upřímnou soustrast rodině

Mgr. S. Koutnes

Region Rakovník

Okrasní výbor Českého svazu bojovníků za svobodu v Rakovníku sděluje s pocit smutku, že jeho řady opustila navždy příslušnice 1. čs. arm. sboru v SSSR sestra Marie Kacamonová, roz. Hovorková. Bude nám velmi chybět.

Čest její památce!

Region Šumperk

Se smutkem v duši oznamujeme, že nás opustila naše nejstarší krajská, pi Olga Maurerová. Zemřela 20. září 1998 ve věku 93 let. Prosíme, vzpomeňte si námi. Za šumerský region

Alice Bilková

Region Olomouc - čest Šternberk

Dne 14. 9. 1998 zemřela pi Anna Řihová roz. Šuková z Moldavy, naroz. v Ulbrávoce, bytem

ve Lhotě u Šternberka, ve věku 84 let.

Dne 22. 9. 1998 zemřel náš člen p. Jiří Hlučenko, nar. v Hlinsku Českém, bytem Paseka okr. Olomouc, ve věku pouhých 58 let. Čest jejich památce!

Za čast Šternberk Viktor Růža

Region Žatec

Podobaňskou se rozloučili s těmito členy: P. Josefem Maškem ze Liběšovic, Josefem Bartošem, Vroutek, Libuší Hloukovou, Soběchleby a Jiřinou Zárskou, Podobaň. (Vzpomínku na tuto spisovatelku najdeme ve Zprávách z regionu výše).

V říjnu jsme se rozloučili u nás v Žatci s naší členkou Táňou Kirchnerovou roz. Rázovou z Rovna na Volyni. Byla s námi od začátku v přípravném výboru našeho regionu, teč ve výboru Svazu bojovníků za svobodu, prošla bojovou cestou z Volyně až do Prahy. Všichni jsme ji měli moc rádi a rádi na ni budeme vzpomínat.

V říjnu zemřel teč p. Vladimír Růža ze Žatce ve svých 84 letech, rodák z Volkova na Volyni.

Upřímnou soustrast rodinám projevuje

za region K. Ondrov

Region Praha

Dne 28. 2. 1998 zemřela oti Emilie Hovorková roz. Svítková, krajská ze Zdobunova, ve věku dožitých 91 let.

Upřímnou soustrast za region Irena Malinská

Rodinám zesnulých projevuje upřímnou soustrast také redakce časopisu.

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ - říjen 1998

Region Brno:

pi Beránková - 100 Kč, pi Kyselová - 100 Kč, pi Bartošová - 200 Kč, manželé Irena a Alexandr Šnajdrovi - 100 Kč, pi Jiří Bures - 100 Kč, pi Němec - 50 Kč, pi Krapalová - 50 Kč, pi Vladimír Iránek - 100 Kč, manželé Bryskovi - 100 Kč, pi Odrščil - 50 Kč, pi Kofinková - 50 Kč, pi Něč, pi Ničová - 1.000 Kč, pi Hajná - 50 Kč, pi Kubínová - 50 Kč, pi Vladimír Fros - 100 Kč, pi Nataša Kučerová - 50 Kč, pi Jajtnerová - 50 Kč, pi Škorpová - 40 Kč, pi Josef Kučera - 100 Kč, pi Dobýř - 50 Kč.

Region Praha:

pi Václav Puškin - 100 Kč, MUDr. Jiří Mrázek - 300 Kč, pi Drahoslava Nývltová - 100 Kč.

Region Podobaň:

pi Václav Vrla - 300 Kč.

Region Žatec:

pi Chudýbová, Louny - 100 Kč, pi Antonín Maršík, Křtiny - 100 Kč.

Region Litoměřice:

pi Josef Albrecht, Kladno - 100 Kč.

Severoamerický region: Jerry Kytl opět získal nového člena. Je jim p. Vladimír Vrána, Kanada - dar na konto 6 CAD, členský příspěvek 14 CAD.

Všem dárčím ze srdce děkujeme!

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Číslo konta: 7054454-018/0800. Číslo spořitelna a.s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářské Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás nepochopili o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu! Krajane! Neposílejte v žádném případě peněz na adresu redaktoři! Díky za pozornost! Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenkách 20, 150 00 Praha 5

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel po potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský šéfredaktor: Věra Latzelová. Přispívky nejsou honorovány, nevýznané rukopisy se nevracjí. Přispívky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 30. 11. 1998

Tiskne NEOSET Praha 2, Neklanova 17.